

Бібліографія

1. Комерційна діяльність:[підручник] / за ред. проф. В. В. Апопія. – К. : Вид-во «Знання», 2008. – 558 с.

2. Виноградська А. М. Комерційне підприємництво: сучасний стан, стратегії розвитку. [Монографія] / А. М. Виноградська. – Київ: Центр навчальної літератури, 2004. – 807 с.

3. Крисько Ж. Л. Сутність та види комерційної діяльності підприємства / Ж. Л. Крисько // Українська наука: минуле, сучасне, майбутнє: Щорічник. – Випуск 18 / За заг. ред. М. В. Лазаровича. – Тернопіль: Економічна думка ТНЕУ, 2013. – С. 75-83.

4. Гонський М. Д. Сутність і зміст комерційної діяльності торговельного підприємства/ М. Д. Гонський // Науковий вісник НЛТУ України. Збірник науково-технічних праць. – 2011. – Вип. 21.1. – С. 177-182.

Микола СЕМЕНИШИН

студент спеціальності «Менеджмент»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного управління Сковчиляс С.М.)
Тернопільський національний економічний університет

ЕФЕКТИВНІСТЬ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

У зв'язку з анексією півострова Крим та проведення антитерористичних операцій у східних регіонах країни виникла низка загроз іпринципово нових для нашої країни проблем у питанні забезпечення енергетичної безпеки. Дані обставини призводять до погіршення економіко-політичної ситуації в Україні.

Тому виникає об'єктивна потреба у проведенні оцінки ефективності та достатності існуючих механізмів законодавчого та інституціонального забезпечення реалізації та пріоритетних напрямів удосконалення державної політики забезпечення енергетичної безпеки держави, їх відповідності до сучасних умов.

Енергетична безпека –одна з важливих складових економічної і національної безпеки, необхідною умовою існування і розвитку держави. Під гарантуванням енергетичної безпеки ми розуміємо досягнення стану

стабільного, технічно надійного, економічно ефективного та екологічно прийняттого забезпечення енергетичними ресурсами економіки і соціальної сфери країни, а також створення умов для формування і реалізації політики захисту національних інтересів у сфері енергетики.

Законодавство України передбачає і більш лаконічне визначення. Так, згідно ст. 1 Закону України «Про електроенергетику», енергетична безпека - стан електроенергетики, який гарантує технічно та економічно безпечне задоволення поточних і перспективних потреб споживачів в енергії та охорону навколишнього природного середовища. Та акцентується увага на тому, що енергія - це теплова чи електрична енергія, яка виробляється на об'єктах електроенергетики та є товарною продукцією[1].

Відповідно до Конституції та законів України обов'язки та керівництво сферою національної безпеки України покладається на Президента України. Поточний контроль та координації за діяльністю органів виконавчої влади у сфері національної безпеки забезпечує Рада національної безпеки і оборони України.

Положення «Стратегія національної безпеки України»[2] містить актуальні дані щодо існуючих загроз національній безпеці та національним інтересам. У положеннях наведено стратегічні цілі та ключові завдання політики національної безпеки.

Зараз енергетична безпека України піддається загрозам підвищеного рівня. Загроза криється як у зовнішніх відносинах з постачальниками енергоносіїв, так і у внутрішній організації країни: проблемами розвитку енергетичного сектору і енергетичних ринків, проблемами управління та регулювання, підвищення рівня енергетичної ефективності, охорони навколишнього середовища і технічної безпеки енергетичних об'єктів.

Нинішній рівень енергетичної безпеки України за багатьма її складовими є незадовільним. Головними чинниками цього є:

- значна частка імпорту в балансі енергоспоживання з переважною часткою імпорту із однієї країни природного газу, ядерного палива, нафти;
- слабка організація транспортування енергетичних продуктів;
- занадто висока енергоємність споживання енергії у переважній більшості сферах діяльності держави та суб'єктів господарювання;

– нераціональна структура паливно-енергетичних балансів (ПЕБ) країни;

- низька ефективність виробництва з негативною тенденцією;
- шкідливий вплив об'єктів енергетики на навколишнє середовище.

На основі проведеного аналізу можна стверджувати, що на сьогодні в Україні у цілому створена організаційна структура суб'єктів забезпечення енергетичної безпеки із визначеними для кожного з них повноваженнями. Проте, характерним недоліком діяльності вказаних установ у сфері енергетичної безпеки є переважна орієнтація їх роботи на вузьковідомчі або галузеві інтереси, боротьбу з наслідками, а не з причинами виникнення негативних явищ, конкуренція за обмежені ресурси державного бюджету, які виділяються на подолання наслідків негативних явищ у сфері енергетичної безпеки.

Беручи до уваги вищевикладене, можна запропонувати здійснити ряд процесів, спрямованих на підвищення ефективності існуючих механізмів законодавчого та інституціонального забезпечення реалізації державної політики у сфері енергетичної безпеки:

– розробка перспективних паливно-енергетичних балансів країни із максимально можливим зменшенням використання природних невідновлювальних ресурсів (природного газу, нафти та нафтопродуктів);

– повне слідування Енергетичної стратегії України сформованої до 2035 року та моніторинг стратегії щодо її актуальності;

– формування державної політики інвестиційної привабливості задля будівництва об'єктів відновлювальної енергетики;

– продовження співпраці з ЄС щодо забезпечення інтеграції Об'єднаної енергетичної системи України до європейських енергосистем.

Активне впровадження цих заходів з розвитку модернізації національної енергетики однозначно позитивно сприятиме покращенню показників енергетичної ефективності. Яківарто розглядати як основу підвищення рівня енергетичної незалежності.

Бібліографія

1. Закон України «Про електроенергетику», [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/575/97-вр>